

dalolva s majd hallgatva, hogyha beteljesíti csöpp szívét a vígság» (Dante, Par. XX, 73). Ahol mások megijednek, ahol a lesújtottság és kétségbeesés keserű vizeiben elmerülnek a kicsinyhitűek, ott azok a lelkek, kikben ott él Krisztus, mindent elbirnak s mindig egyforma bátorsággal és hévvel emelkednek a világ zürzavara és viharai fölé, Isten rendelkezéseinek, igazságosztásának és nagyszerűségeinek dicsőítésével. A viharok közepett nagyobbaknak érzik magukat a forgószeleknél, a földnél, amelyen járnak és a tengereknél, melyeken átkelnek és többeknek érzik magukat halhatatlan lelkük által, szívüknek Isten felé emelésével, «Sursum corda», imájuk és Istennel való egyesülésük által, «Habemus ad Dominum»...

Ez égi Gyermekek születésekor a békeegy másik fejedelme székelt a Tiberis partjain és szentelt fel ünnepélyes szertartásokkal egy Ara Pacis Augustae-t, melynek Róma omladékai alá temetett csodálatos, de töredezett maradványai a mi korunkban kerültek napvilágra. Ezen az oltáron áldozott Augustus azoknak az isteneknek, kik senkit sem váltottak meg. De az igazi Isten és a béke örök Fejedelme, Ki néhány évvel később leszállt az emberek közé, meghallgatta annak az időnek békevágát; így az augustusi béke mintegy jelképe volt annak a természetfölötti békének, melyet egyedül Ő adhat s amelyben minden igazi földi béke szükségszerűen bennfoglaltatik. Jelképe volt a nem fegyverrel, hanem a béke e csecsemő Ura bölcsőjének fájával és eljövendő halálkeresztjének fájával meghódított békének, mely keresztjét az Ő vére, nem a gyűlölet és harag, hanem a szeretet és megbocsájtás vére, harmatozott be.

Menjünk hát Bellehembe, a béke megszületett Királyának barlangjába. A békéről énekelt bölcsője fölött az angyalok serege. És térdreborulva Előtte, ennek a nyugtalan és felfordult emberiségnek nevében, a népek és nemzetek megszámlálhatatlanjainak nevében, kik véreznek és meghalnak, vagy sirásba és nyomorúságba merültek vagy elvesztették hazájukat, intézzük Hozzá békéért és egyetértésért, segítségért és megváltásért fohászoló könyörgésünket, azokkal a szavakkal, melyeket az Egyház e napokban fiai ajkára ad: «Ó Emmánuel, Királyunk és Törvényhozónk, a népek Óhaja és Megváltója, jöjj a megváltásunkra, Urunk, Istenünk» (Brev. Rom.).

Miközben ebbe az imába öntjük kielégítetlen vágyakozásunkat a Krisztus, az ég és föld közötti Közbenjáró szellemében gyökerező béke után, és forrón buzdítjuk a keresztény híveket, hogy egysítsék a mi szándékainkkal a saját áldozataikat és

imáikat, változatlan szeretettel adjuk rátok, és mindazokra, kik szíveteknek kedvesek, a földön élő minden jóakarató emberre, különösen a szenvedőkre, a szűkölközőkre, az üldözöttekre, a foglyokra, minden terület és ország elnyomottjaira az égi kegyelmek, vigasztalások és buzdítások zálogaként apostoli áldásunkat.

Karácsonyi Ének a Boldogságos Szűzről

Üdvözlégy, ó, Krisztus Anyja,
Kit nem ért a bűn salakja,
Üdvözlégy, szép szűz virág.

Legtisztább szűz, üdvözöllek,
Meváltónkat szűzen szülted:
Szolga szülte az Urát!

Szűzen az Istent fogantad,
Szűzen szülted és szoptattad.
Ó, mi édes nagy csoda!

Ételt adtál az Életnek,
Italt az Élő Vizeknek;
Látta barmok jászola!

Törvényt törsz a természetben:
Te, a kicsiny véges ember,
Meggszülted a Végtelent!

Ember Istent, csillag Napját,
Gyermekek atyját, szűz magzatját,
Ifjú az örök Jelent!

Szűz öledben ott a Bárány,
S Oroszlán is Vele járván:
Teremtőd lett a Fiad!

Ki halandó s örök mégis,
Ő a kezdet és a vég is,
S mindörökre az marad!

Tiszta Szűz, tisztíts meg minket,
Vedd kegyedbe lelkeinket:
Ne ártson az ősi Rossz!

Hogy bár e bús földön élünk,
De ne vele, s testtel éljünk;
Meg ne rontson a Gonosz!

Bezárt kapu, kut lezárva,
Föld, amelynek szent Búzája
Lett a hívők Étele,

Jessze-vessző szűz virága!
Illatodnak szózatára
Követ a jók serege! Amen.

Latinból ford.: Bodroghy Szabolcs.

Sigrid Undset:

A Betlehemi Gyermekek

Ha megkísérelnők úgy nézni az újszülött gyermeket, hogy ne a Betlehemi Gyermekek dicsőségének verőfényében lássuk, ne szeretünk és reménykedésünk pólyáiba bugyoláljuk és ne vágyainkból, ne álmainkból, ne hiábavalóságainkból készítsünk neki ágyacskát, ha egészen közömbösen tekinthetnénk egy ilyen nyomorúságos, mezitelen csecsemőre, akkor nála szánandóbb kis férget el sem képzelhetnénk. De csunyácska is, ha érzéketlen szívvel figyeljük. A feje túlnagy fejletlen törzséhez, végtagjai túlkicsik és véznák, ok nélkül rugdálódik és kalimpál, mialatt arcoskája ezer ráncha fut és iszonyatosan sivalkodik tátott, fogatlan szájával...

«Dr. Le Bon, Dr. Le Bon, Ön, mint sokat olvasott ember, tudja, hogy az emberiség egy bizonyos fajta gusztussal van megáldva a gyermekgyilkosság után, — úgymond Louis Veuillot. Ezt a jelenséget minden szélességi fokon, minden civilizációban és barbárságban megfigyelhetjük. Egy, vagy más okból: hogy a faj erejét megvédjék, hogy az isteneket tiszteljék, hogy a szellemeket hizlalják, hogy az elsőszülöttségi jog következményeit kikerüljék, hogy a nevelés súlyos költségeit megtakarítsák — Athénben, Spártában, Rómában, Karthagóban, Pekingben, Otahikiben, Londonban, Párizsban és a környékükön — gyermekeket gyilkolnak, vagy gondoskodnak arról, hogy meg ne születessenek. Alig van más hatalom a kereszténységénél, mely ezzel a furcsa szokással szembe tudna szállni és ott, ahol a kereszténység elsikkad, ez a szokás, melyet legyőzött, ismét magához ragadja a véres uralmat».

Elmondhatjuk-e, hogy ez nem igaz? Hisz nincs a földön egy kis gyermeknél kedvesebb! Millió anya feleli mosollyal ajkán, könnyes szemmel: Az én kicsi fiam, az én kicsi lányom szép volt, szép volt egész életében, de akkor volt a legszebb, amikor olyan íci-píci, tehetetlen jószág volt, hogy behajlított karom is tágas bölcsőül szolgált neki. — Apák meg-rázzák fejüket: Hogyne örülnék a gyermeknek? Hát nem lett gazdagabb és áldottabb az életem, minden fáradság és szegénység ellenére is, amikor egy kis apróság mászkált az ölemben és cirógatta apukát? — Ó Istenem! Ha védelmünkbe vettük a mi okos és édes gyermekeinket a szomszéd utálatos kölykeivel szem-

Hummel: «Csendes éj...»

ben, ha talán egy kicsit kiméletlenek voltunk a küzdelemben, amikor arról volt szó, hogy a miénket toljuk előbbre az életben és másokra bízunk, hogy a sajátjukról gondoskodjanak, ahogyan tudnak, — ezért még egyáltalán nem vagyunk gyermekgyilkosok. Mi voltaképp semmi rosszat sem akartunk más gyerekének.

Nem, hála Isten, rosszat nem akartunk senkinek okozni. Utóvégre csaknem kétezer éves tradícióból élünk és minden esztendőnk mennyei ragyogású tűzijátékban nyugszik és tűnik el. A téli éjszaka borongásából egyszerre fényözön tör elő, a sugár egy pásztorcsoportra vetődik alvó juhnyáj között egy köves magaslaton Judea egyik szürke faluja előtt. Egy másik országban, a messzi távolban, hirtelen egy vakító csillag szikrázik föl az égbolton az éj mély homályában. A csillag egy karavánnak mutatja az utat a pusztában, a hegyeken túl; egyik napkeleti városka marad el a másik után, amíg csak a pásztorok és az utazókaraván ép Betlehem előtt össze nem találkozik és a szegény falusi nép és a messziről jött mélyen-hívó emberek együtt lépnek be egy domboldal-ba nyúló barlangba. Valami baromistálló ez, az egyik jászolba készített fekvőhelyet egy fiatal anya az ő újszülött kicsijének. És a közelből és a távolból jött zarándokok lehajolnak és imádnak... Két ezer éve sugároz fényt és meleget a világba ez a jászolban fekvő